

SAUNA
MARIA JAÉN

LA LENGUA
PERDUDA DE LES
GRUES

DAVID LEAVITT

BALL DE FAMÍLIA

DAVID LEAVITT

L'ENCÀRREC

F. DÜRRENMATT

EL VIATGE
MÉS LLARG

E. M. FORSTER

COLUMNA

IRADIER, 26, bxs. 08017 BARCELONA
TELÉFON (93) 418 59 06

la major part de les comarques valencianes i han assolit un índex d'audiència que creix de més a més. Malgrat les campanyes en contra de determinat mitjà de comunicació caracteritzat pel seu anticatalanisme i d'alguns representants de la dreta de la ciutat de València, el fet cert és que TV3 es considera a hores d'ara com un canal propi per amplis sectors de la societat valenciana. La programació de TV3 es pren com a punt de referència a l'hora de valorar no només les emissions del circuit valencià d'RTVE, sinó també de la programació estatal de la tele de Pilar Miró.

Quan comencen a eixir a antena de manera regular els programes de la televisió valenciana, recordem-ho, d'ací a any i mig pel cap baix, la recepció de TV3 serà possible en pràcticament tot el territori del País Valencià, ja que en aquest període hi ha previst de completar la xarxa de microrepetidors locals o comarcals per captar les emissions del canal del Principat en aquelles zones d'ombra on ara encara no és possible. En aquest període, doncs, TV3 —i possiblement també el segon canal de la televisió de Catalunya, TV4— s'hauran assentat com uns canals de televisió propis dels valencians, no només per la identitat de la llengua en què emetran sinó també per l'interès de la programació en competència amb els dos canals de Televisión Española i els tres de privats que aleshores ja hauran inaugurat les emissions.

Paral·lelament, el centre regional d'RTVE al País Valencià, dirigit per Maria Garcia Lliberós, haurà incrementat les hores de programació, la plantilla i els pressupostos, com a base per a competir en bones condicions

amb l'expectació que provocarà l'inici de les emissions d'RTVV. La conseqüència d'aquesta situació de multi-competència televisiva —el País Valencià serà el pròxim any el territori de l'Estat espanyol on es podran captar un major nombre d'emissores de televisió públiques, TV3, TV 4, TVV, TVE-1 i TVE-2, i possiblement també la programació de TVE —Sant Cugat— és que els responsables de la televisió autonòmica valenciana hauran de jugar a la carta de la qualitat i de la llengua pròpia si volen fer-se amb una part significativa de l'audiència.

El dimecres dia 13, Maria Garcia Lliberós va *fitxar* per Televisión Española a València, després que, en l'últim ple de les Corts Valencianes, es va donar a conèixer el seu cessament com a directora general de Mitjans de Comunicació de la Generalitat. Aquest càrrec, en principi, queda ara desert i és probable que desaparega. Les competències que des d'octubre de 1983 ha gestionat Garcia Lliberós —la més important de les quals ha estat, sens dubte, la posada en marxa del projecte de la televisió i la ràdio autonòmiques— passaran a partir d'ara a dependre de la *fontaneria* del president de la Generalitat Valenciana.

En les pròximes setmanes l'animació en el món periodístic valencià s'incrementarà notablement. Encara estan pendants els nomenaments dels directors de la Televisió valenciana i de Ràdio Autonomia, la cadena radiofònica de la Generalitat que ja pot començar a emetre, tot i que la proximitat del congrés del PSPV-PSOE pot determinar l'elecció d'aquests càrrecs i aconsellar que es deixi per a l'estiu. □

OBJECTIU: ACABAR AMB L'HEGEMONIA SOCIALISTA A VALÈNCIA

«¿Qui és més valencià?»

L'anticatalanista Vicent González, cap d'UV a l'Ajuntament de València, no desisteix. Amb les seues habituals «raons» ha iniciat una campanya personal entre la resta de grups polítics que formen l'oposició en el consistori a fi de dur avant una moció de censura contra l'actual alcalde.

Pasqual L. Pla

En els pròxims dies l'alcaldia de la ciutat de València, actualment presidida pel socialista Ricard Pérez Casado, pot passar a mans de l'anticatalanista i líder del partit Unión Valenciana, Vicente González. Amb l'evidència que la ciutat no funciona, que

s'acumulen els problemes urbanístics i de trànsit, etc., hàbilment publicitats pel diari que serveix de portaveu oficial a aquest grup, com a arma contra l'alcalde, Vicente González ha iniciat una campanya personal entre la resta de grups polítics que formen l'oposició en el consistori a fi d'assegurar-se el suport dels regidors del CDS i d'AP

en la moció de censura que presentarà en els pròxims dies.

Aquesta campanya personal ha inclòs una enquesta sobre la imatge que els ciutadans tenen de l'actual corporació en la qual destaca una pregunta sobre «qui dels líders dels partits amb més regidors (Martín Quirós, d'AP; Vicente González, d'UV i Pérez Casado, del PSPV-PSOE) «és més valencià».

Els partits de dreta de l'ajuntament, AP, UV i CDS, estan estudiant les possibilitats de traure endavant una moció de censura contra l'actual alcalde. La proposta llançada per UV necessita el suport dels regidors dels altres dos partits, però cal tenir en compte que tant el CDS com AP tenen problemes interns que poden fer fracassar l'intent de «tocar el poder» municipal. Fa molt pocs dies, la direcció central d'Aliança Popular va ratificar l'expulsió del

partit de dos dels regidors aliancistes en el consistori de València, Juan Carlos Gimeno i Paco Bueno, i aquesta decisió va provocar el pronunciament en contra de quatre regidors més encapçalats per Martín Quirós. En tot cas, la decisió dels regidors aliancistes depèn de les directrius que marque la direcció provincial del partit, amb la qual estan enfrontats.

Pel que fa al CDS, encara que alguns dels seus representants s'han manifestat a favor de fer costat a la proposta dels anticatalanistes, les tensions internes provocades per la substitució de l'ex-socialista Manuel del Hierro com a portaveu dels centristes pot determinar també el sentit final del vot a la moció de censura. Els pròxims dies poden ser determinants, la suma dels vots de la dreta municipal pot donar un gir històric al govern de la ciutat de València, que acabaria, així, amb vora deu anys d'administració socialista. □

PRESOS INDEPENDENTISTES

Tots a «casa»

Després de sis mesos de gestions i mobilitzacions, Carles Sastre, Montserrat Tarragó, Jordi Cort i Jaume Fernàndez seran traslladats en breu a presons en territori català.

Els presos independentistes catalans finalment seran traslladats a presons catalanes.

R. Aymerich

Els trasllats se solen fer els dimarts. Tot és cosa d'esperar que la burocràcia interna del Ministeri de Justícia s'aclareixi i els enviï aviat. En tot cas, el telegrama rebut al Departament de Justícia de la Generalitat ha estat prou contundent: s'autoritza el trasllat dels quatre presos independentistes.

Jordi Cort, Jaume Fernàndez i Carles Sastre aniran a una de les dues presons de Lleida; Montserrat Tarragó, a la presó de dones de Wad-Ras, a Barce-

lona. Han estat sis mesos de gestions, de mobilitzacions al carrer. Però, a la fi, s'ha aconseguit.

El passat divuit de setembre, familiars i membres dels Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans s'entrevistaven amb el director d'Institucions Penitenciàries de la Generalitat, Xavier Hernández. La reunió, conseqüència de la vaga de fam que els presos de Terra Lliure havien organitzat coincidint amb el passat 11 de Setembre, semblava vaticinar un prompte retorn d'aquests a les presons en territori català. Les mobilitzacions dels

independentistes, que havien fet del tema una de les seves principals reivindicacions, presidiren tot el setembre a Barcelona —on s'esbroncà l'alcalde Pasqual Maragall durant el pregó de la Mercè— i a Girona.

El mes de febrer, quan els CCSP i l'MDT tornaren a mobilitzar-se, va tenir lloc una nova entrevista entre aquests grups i familiars amb Xavier Hernández. Jordi Cort havia de ser el primer a tornar, i quasi tot semblava a punt per rebre'l a Lleida. Dos mesos més tard, Carles Sastre, Montserrat Tarragó, Jordi Cort i Jaume Fernàndez, no sols no havien tornat, sinó que el primer d'aquests havia estat traslladat a Sòria. Mentrestant, les coses es van enverinar. Va créixer la sensació que totes les gestions realitzades pel diputat d'ERC, Marc Aureli Vila, o pel senador socialista Joaquim Ferrer, no portaven enlloc. El mateix departament de Justícia de la Generalitat explicava —fa una setmana— que no hi havia res nou a afegir a les paraules del conseller Xicoy en el sentit que «s'estava fent tot el possible per gestionar el retorn dels presos a territori català». Encara que el conseller es referís, de manera més general, a tot el conjunt de presos catalans —comuns o polítics— que albergaven les presons situades fora del territori català.

Aquest estat de coses havia rescalfat els ànims dels independentistes. Des dels CSPC es deia que no era Madrid qui posava impediments al retorn dels presos i s'acusava la Generalitat de bloquejar el seu retorn. Les accions dels independentistes van esdevenir cada vegada més contundents i espectaculars: gent despenjant-se per la delegació territorial de la Generalitat a Girona; interrupció d'un partit de bàsquet a Can Barça, etc. I el que era més important: la voluntat de l'MDT i d'altres grups de fer girar la campanya electoral del 29 de maig al voltant del tema dels presos. Com havia declarat Josep Maria Cervelló, de l'MDT, «estem disposats a anar on calgui perquè és una reivindicació de mínims, un pur tràmit legal».

En un context pre-electoral, enmig d'un augment de les accions de Terra Lliure, tot semblava presagiar una primavera calenta. Més quan els quatre presos havien manifestat, a través dels seus familiars, la voluntat d'iniciar una nova vaga de fam —«fins al final»— que coincidiria amb la campanya del 29 de maig. Per una vegada, però, les coses fan cara d'apaivagar-se. I si no passa res, els presos seran aquí abans de les eleccions al Parlament. □